

Az elnöki megnyitó
(Prág F. felvétele)

DR. HERPAY IMRE

MEGNYITÓ

Tisztelettel és szeretettel köszöntöm az OEE 1986. évi vándorgyűlésének résztvevőit Szolnokon, ahol egyesületünk 120 éves fennállása óta még nem volt vándorgyűlés. Azért is szerencsésnek tartom, hogy itt gyűlt össze az erdész-társadalom, mert sok tekintetben jellemző és példamutató fejlődésen ment át ezen a tájon az erdőgazdálkodás. Itt, ahol az erdősültség 4⁰/₀ volt, most nemcsak az erdőterület növekedett, hanem a gazdálkodás a fafeldolgozással vertikálisan is kiterjedt, sok kiegészítő tevékenységgel gazdagodott, gépipari munkáik nemcsak saját igényeiket elégítik ki, hanem más erdőgazdaságoknak is nélkülözhetetlen szolgáltatást nyújtanak.

Most, amikor az élet minden területén a minőség javítására törekszünk, jogosan sorolhatjuk mindezt a minőségi változások közé. Az erdőfelújítástól a tisztításokon és gyérítéseken át a véghasználatokig, a jól jövedelmező termékszerkezet kialakításáig, a lehetőségeket kihasználó kereskedelemig, a jövedelmező melléktevékenységeig, az erdőgazdálkodás minden területén megvalósuló minőségi változások segíthetnek csak át bennünket a nehézségeken.

Az egyre nehezebbé váló közgazdasági környezet, a külső körülmények és feltételek feszültebbé válása belső problémákat támasztott, ill. a meglévőket felnagyította. Ilyen helyzetben nem elegendők a vállalatok erőfeszítései a jobb minőségű munka érdekében, egyes problémákat nem is tudunk magunk megoldani.

A MÉM Erdészeti és Faipari Hivatala, a maga hatáskörén belül sok mindent tett azért, hogy az erdőgazdálkodás helyzetén könnyítsen, olyan irányba terelje a változásokat, amelyek között a társadalom érdekeivel egybevágó, rövid és hosszú távú céljaink egyaránt elérhetők.

Csak elismeréssel és köszönettel emlékezhetünk a jó irányú törekvésekről, még akkor is, ha ezek — többnyire rajta kívül álló okokból — nem mindenben valósultak meg. A nagymértékű jövedelemelvonás és a szabályozók hatására ugyan a fásultság jelei kezdtek mutatkozni, az erdőszet mégis fegyelmezetten, *erején felül* járult hozzá a fizetési egyensúly megteremtéséhez és volt olyan év, amikor a MÉM-en belül a legjobb relatív eredményt elérők közé tartoztunk.

Az OEE-nek mindig is alapszabályában kiemelt feladata volt az erdőgazdálkodás fejlődésének elősegítése. Tagságunk erős érzelmi kötődése szakmájához oda vezetett, hogy az utolsó időszakban a hagyományos műszaki propaganda,

kutatási eredmények terjesztése, tapasztalatcserék, időszerű üzemi problémák stb. mellett az érdeklődés egyre inkább néhány, döntőnek érzett kérdésre összpontosult. Elég utalni a győri vándorgyűlés pódiumvitájára, az erdőművelési szakosztály egyéves adatgyűjtésére, más szakosztályok és bizottságok munkáira, pl. a vadászatról szóló, készülő törvényerejű rendelet véleményezésére vagy az ez év májusában rendezett vitanapra. A vitanap előkészítése még a múlt év októberében kezdődött és úgy érzem, hogy a választott cím — „Bővített újratermelés és a jövedelmezőség fokozása az erdőgazdálkodásban” — jól kifejezi gondjainkat, kötelességünket és egyúttal a reális kibontakozás irányába mutat.

Reméljük, hogy az egyesületi viták anyagai segítségére lehetnek az erdőgazdálkodás irányítóinak és vezetőinek.

A múlt hónapban vált ismertté, hogy a KNEB vizsgálja az erdő- és fagazdálkodás helyzetét, fejlesztési feladatait. Örömmel állapíthatjuk meg, hogy megértették és méltányolták helyzetünket. Nem ítélnék, hanem segíteni akarnak, és ezzel valamennyien egyetérthetünk. Előretekintve, figyelmünket a megoldások keresésére koncentráljuk. A vizsgálat a hazai erdőterület mintegy 30%-ára terjed ki. Azokban a megyékben, ahol vizsgálat lesz, a népi ellenőrök megállapításairól az OEE helyi csoportjai még a megyei népi ellenőrzési bizottságok mérlegelése előtt véleményt mondhatnak. Egyesületünk a vizsgálatirányító bizottságban is képviselve van.

Szeretném hangsúlyozni egyesületünk, de főként az említett véleményezésben részt vevő tagtársaink igen nagy felelősségét. Most a tapasztalatok megfontolt értékelésére van szükség, nem veszhetünk el a részletekben, a társadalom rövid és hosszú távú érdekeinek egyaránt megfelelő, járható utat kell megtalálni.

Általában, és ennél a vizsgálatnál különösen, megnő az OEE közvéleményt tolmácsoló és formáló szerepe egy olyan korszakban, amikor az erdőgazdálkodás több szektorban folyik, és a vállalatok önállóságának növelésével az ágazati vezetés csak a legfontosabb elvi irányításra terjed ki. Köztudott, hogy az ilyen vizsgálatokat olyan döntés szokta követni, amely hosszú időre meghatározza egy-egy terület helyzetét. Remélem és bízom benne, hogy tagjaink most is bebizonyítják, hogy egyesületünk hozzá tud járulni az erdőgazdálkodás fejlesztéséhez, ahogy fennállása óta már többször tette. Szükségesnek tartottam, hogy minderről tájékoztassam az erdészirtársadalmat. Természetesen nem térhetek ki sok részletre, de ezek nem is a megnyitóba valók.

Arra szeretnék még emlékeztetni, hogy az említett alapfeltételek teljesülése esetén, a minőségi erdőgazdálkodás olyan ökológiai körülményeket hoz létre, amelyek az erdő védelmi és szociális funkciójához is nélkülözhetetlenek. Az OEE továbbra is szeretne hozzájárulni ahhoz, hogy az erdőgazdálkodás ezután is megtalálja azt az utat, amely saját célkitűzéseinek, de a környezet- és természetvédelem igényeinek is megfelel. Tudjuk, hogy a környezetvédelem egyik fontos, ha nem a legfontosabb tényezője az erdő, és a természet védelme ugyanazokon a racionális és érzelmi alapokon nyugszik, mint az erdő védelme. Nem túlzás azt állítani, hogy nincs környezetvédelem erdő nélkül és nincs erdő környezetvédelem nélkül.

Szinte alapításától kezdve hagyományos feladata az egyesületnek a jó munkahelyi légkör ápolása és az ún. emberi tényező erősítése. Tettük ezt már akkor, amikor a fogalmak ilyen elnevezése még nem is létezett. Az utóbbi években helyi csoportjaink sokféle, sokszor eddig nem alkalmazott módon szolgálták ezt a célt. Erdésztechnikus tagtársainkat is nagyobb mértékben

vonták be tevékenységükbe és ezt az irányzatot tovább kívánjuk erősíteni, hogy felszabadítsuk azokat az eddig kellően ki nem használt energiákat, amelyek technikusként tagársainkban rejlnek.

Elsőrendű feladatunk a jó közszellem ápolása, mert csak így járulhatunk hozzá a VII. ötéves terv teljesítéséhez és égető problémáink megoldásához. Kívánom, hogy a vándorgyűlés is ezt a célt szolgálja. A résztvevők gazdagodjanak eszmeileg és az együtt töltött kellemes órák segítsenek megteremteni a szocialista társadalom jelenét és jövőjét egyaránt szolgáló egyetértést. Ezzel a gondolattal az Országos Erdészeti Egyesület 1986. évi szolnoki vándorgyűlését

M E G N Y I T O M !

GÁSPÁR-HANTOS GÉZA

FŐITKÁRI BESZÁMOLÓ

Egyesületünket 120 éve, 1866-ban alapították, közvetlenül a kiegyezés előtt, igen nehéz politikai-gazdasági időben. Az Országos Erdészeti Egyesület Magyarország egyik legrégebbi társadalmi egyesülete. A kiegyezés után jelentős szerepe volt az önálló magyar erdészeti politika kialakításában, majd az elmúlt 120 évben folyamatosan fontos szerepe volt az ország erdőgazdaságának kifejlesztésében, a mai hazai erdőművelés megteremtésében. A különböző gazdasági-politikai rendszerekben, mindig alkalmazkodva egy-egy történelmi kornak gazdasági-társadalmi viszonyaihoz, egyesületünk mindig szerves részeként — esetenként meghatározó szerepet betöltve — működött közre az egész magyar erdőgazdaság fejlesztésében. Ezt a feladatát egyesületünk most is el látja, sajátos eszközeivel működik közre mai erdészeti politikánk alakításában és az alapszabályokban megfogalmazottak szerint segíti elő a magyar erdőgazdálkodás fejlődését.

Nem kívánom most egyesületünk 120 éves történelmét ismertetni, működését elemezni. Erről egy őszi rendezvényünkön emlékezünk meg, mikor is a 120 éves fennállásunk mellett megemlékezünk arról, hogy közadakozásból épített saját székháza 100 évvel ezelőtt készült el és vette birtokba. Mint köz tudott, azt államosították, sajnos visszaszerzésére eddigi próbálkozásaink nem jártak eredménnyel.

E jubileumi ünnepség keretében megemlékezünk az 50 év előtti — a magyar erdészeti társadalmat igen megtisztelő — II. erdészeti világtalálkozóról, az Erdészeti Kutatóintézetek Nemzetközi Szövetségének IX. kongresszusáról és végül az 1961. évi, VII., szocialista erdőtörvényünk megjelenéséről. Az 50-es évforduló kapcsán végiglapoztam az ERDÉSZETI LAPOK 1936. évfolyamát. A közgyűlés Miskolcon volt, igen jelentős számú résztvevővel és nagyon tartalmas tanulmányúttal. Lillafüred, Lád, Nagymező, Répáshuta, Szilvásvárad, Felsőtárkány. Az ügyvezető (Bíró Zoltán) jelentésében részletesen foglalkozott az 1935. évi törvény végrehajtásával kapcsolatos teendőkkel, sürgette a v.h.r. kiadatását, melyhez az egyesület 200 módosító javaslatot fűzött, beszélt az alföldfásítás „némi” eredményéről, a cserkéreg-túltermelésről, a faár — különösen a tűzifaár-csökkenés — kedvezőtlen következményeiről, a szállítási költségek növekedéséről. Foglalkozott a szakbizottság jövedelmi kérdéseivel és közölte, hogy nagymértékben csökkent a munkanélküli erdőmérnökök száma. Az egyre növekvő vadkár okát abban jelölte meg, hogy az erdei vadászat elkülönült magától az erdőgazdálkodástól. Az ERDÉSZETI LAPOK és a kutatás helyzetét is elemezte. 1936-ban a tagok száma 879 volt. Egyébként az egész